

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Jany Baricovej, v právnej veci žalobkyne **A. P.**, zastúpenej JUDr. J. V., proti žalovanej **Sociálnej poisťovni, ústredie**, Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 1067/2009-BA, BA-1688/2009, 223-368/2009** z 18. februára 2009, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/23/2009-30 z 13. mája 2009, rozhodol

t a k t o :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/23/2009-30 z 13. mája 2009, **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi trovy odvolacieho konania v sume 60,44 € k rukám jej právneho zástupcu, do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods.2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovanej označené v záhlaví tohto rozsudku – ktorým ako odvolací orgán potvrdila prvostupňové rozhodnutie svojej pobočky v Prievidzi č.: 311-6237/2005, R: 1108045039 z 10. decembra 2008 vo veci nepriznania nároku na úrazový príplatok od 20. októbra 2005 do 10. februára 2006 v dôsledku iného poškodenia zdravia pri práci z 9. apríla 1996 – vec jej vrátil na ďalšie

konanie a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni na účet jej právneho zástupcu trovy konania v sume 337,20 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že predmetom konania bolo rozhodovanie o úrazovom príplatku v zmysle § 85 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 461/2003 Z.z.“), ale správne orgány v prvom i druhom stupni vo svojich rozhodnutiach nad rámec žiadosti riešili, či žalobkyňa trpí chorobou z povolania, alebo nie. Krajský súd poukázal na skutočnosť, že u žalobkyne bolo zistené dňa 9. apríla 1996 (hlásenie z 20. júna 1997) iné poškodenie zdravia z práce, pričom o jej nárokoch za sťažené spoločenské uplatnenia bolo viackrát rozhodované Okresným súdom v Prievidzi (napr. pod sp.zn. 6C 101/03, 4C 28/06), ktorého rozsudkom sp.zn. 15C 186/06, potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 4Co 235/07 je jednoznačne konštatované, že žalobkyňa trpí chronickou nevyliciteľnou chorobou z povolania. Zdôraznil, že v zmysle § 159 ods.2 O.s.p. výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre všetkých účastníkov a pre všetky orgány, t.j. aj pre žalovanú, ktorá ako správny orgán nemá oprávnenie posudzovať právoplatné rozsudky, ale je povinná z nich vychádzať a rešpektovať ich. Uviedol tiež, že podľa § 251 ods.1 zák.č. 461/2003 Z.z. je žalovaná povinná chorobu z povolania u žalobkyne podľa stavu k 1. januáru 2004 považovať za chorobu z povolania aj podľa tohto zákona, pričom podporným dôkazom je aj rozhodnutie žalovanej z 27. júna 2003 o čiastočnom invalidnom dôchodku žalobkyne z dôvodu choroby z povolania. Krajský súd zdôraznil, že v ďalšom konaní musí žalobkyňa vychádzať z právneho názoru krajského súdu, zaoberať sa žiadosťou žalobkyne o priznanie úrazového príplatku a riešiť základ – chorobu z povolania, o ktorej súdy právoplatne rozhodli. Uviedol tiež, že poukazovanie na rozdielne rozhodovanie NS SR je v danej veci právne irelevantné, keďže predmetom konania nie je choroba z povolania (o nej bolo rozhodnuté), ale iný nárok podľa zákona.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalovaná. Uviedla v ňom, že poškodenie zdravia, ktorým trpí žalobkyňa, nie je chorobou z povolania zaradenou do zoznamu chorôb z povolania k 31. decembru 2003, pričom poškodenie zdravia z práce by žalobkyni zakladalo nároky z úrazového poistenia v zmysle zákona len v prípade, ak by spĺňalo zákonnú podmienku uvedenú v § 8 ods. 3 zák.č. 461/2003 Z.z., t.j. že poškodenie zdravia z práce bolo žalobkyni zistené najviac 3 roky pre jeho zaradením do zoznamu chorôb z povolania, t.j. v roku 2001. Uvádzané ochorenie bolo však žalobkyni zistené v roku 1996.

Žalovaná zdôraznila, že námietka žalobkyne, že novelou Zákonníka práce s účinnosťou od 1. januára 2004 bol zrušený § 198 ods.1 písm. b) a § 203 Zákonníka práce, ktoré upravovali náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a tento nárok je upravený od 1. januára 2004 v § 99 zák.č. 461/3003 Z.z. je nepodstatná, nakoľko podľa § 251 ods.1 cit. zákona pracovný úraz a choroba z povolania uznané podľa predpisov účinných pred 1. januárom 2004 sa považujú za pracovný úraz a chorobu z povolania podľa tohto zákona. Žalovaná zdôraznila, že nakoľko u žalobkyne sa nejedná o chorobu z povolania, ale o iné poškodenie zdravia z práce, uvedené ustanovenie zákona sa na ňu nevzťahuje. Žalovaná zároveň vyslovila zásadný nesúhlas s názorom krajského súdu, že rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi č.k. 6C 101/2003-43 zo 7. apríla 2004 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co 251/04-72 zo 6. septembra 2005 bolo už rozhodnuté o skutočnosti, že tracheobronchitis chronica z účinkov oxidu siričitého ako iné poškodenie zdravia z práce je chorobou z povolania. V tomto smere poukázala na skutočnosť, že v predmetnom konaní bol k plneniu zviazaný zamestnávateľ žalobkyne, t.j. N., pričom Sociálna poisťovňa poisťnú udalosť žalobkyne od neho, resp. od Slovenskej poisťovne, a.s. neprevzala. Zdôraznila tiež, že otázkou, či v prípade žalobkyne ide o chorobu z povolania alebo iné poškodenie zdravia z práce, sa súdy nezaoberali, nakoľko táto nebola predmetom odvolania odporcu, ktorým bol zamestnávateľ žalobkyne, pričom Sociálna poisťovňa nebola účastníkom predmetného konania a od zamestnávateľa ani žiadne plnenia neprevzala. Ďalej uviedla, že z uvedených rozsudkov vyplýva, že súdy si osvojili stanovisko MUDr. K. v tom, že poškodenie zdravia pri práci sa posudzuje rovnako ako choroba z povolania. S uvedeným stanoviskom však nemožno súhlasiť, nakoľko iné poškodenie zdravia z práce sa stalo rovnocenným s chorobou z povolania až od jeho zaradenia do zoznamu uvedeného v prílohe č. 1 k zák.č. 461/2003 Z.z. Pokiaľ ide o všeobecnú zodpovednosť zamestnávateľa za škodu v súvislosti s iným poškodením zdravia Slovenská poisťovňa, a.s. do 31. marca 2002 a Sociálna poisťovňa od 1. apríla 2002 neboli povinné za zamestnávateľa poskytovať poškodeným v takýchto prípadoch náhradu škody, pretože na všeobecnú zodpovednosť zamestnávateľa za škodu (§ 187 zák.č. 65/1965 Zb., § 192 Zákonníka práce) sa nevzťahovalo poistenie zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a pri chorobe z povolania. Podľa žalovanej v zdôvodnení uvedených rozsudkov sa súd nevysporiadal s rozlíšením v odškodňovaní z hľadiska zodpovednosti zamestnávateľa za škodu vzniknutú chorobou z povolania podľa § 190 zák.č. 65/1965 Zb. na rozdiel od všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa za iné poškodenie zdravia podľa § 187 zák.č. 65/1965 Zb., od 1. apríla 2002 podľa § 192 Zákonníka práce. Podľa názoru žalovanej, určenie, čo je chorobou z povolania a čo je iným poškodením

zdravia z práce patrí výlučne do kompetencie príslušnej kliniky pracovného lekárstva. Nesúhlasila tiež s tvrdením krajského súdu, že žalobkyni bol priznaný úrazový invalidný dôchodok, pretože rozhodnutím z 23. februára 2007 jej bol priznaný od 24. februára 2003 invalidný dôchodok zo všeobecných príčin. Záverom uviedla, že na základe uvedených skutočností žalobkyni nevznikol nárok na úrazový príplatok z dôvodu iného poškodenia zdravia a nemôže jej vzniknúť nárok ani na žiadnu inú dávku úrazového poistenia z dôvodu, že zákon vo svojich ustanoveniach jednoznačne určuje spôsob odškodňovania iného poškodenia zdravia z práce, ako aj spätnú lehotu, kedy je možné ešte z titulu takéhoto poškodenia zdravia poskytnúť dávky podľa zákona. S poukazom na uvedený skutkový a právny stav žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a potvrdil jej rozhodnutie z 18. februára 2009.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods.2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach žaloby a v rozsahu odvolania žalovanej (§ 212 ods.1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade § 250ja ods.3 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech.

V posudzovanej veci krajský súd postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmal zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia žalovanej označeného v záhlaví tohto rozsudku – ktorým ako odvolací orgán potvrdila prvostupňové rozhodnutie svojej pobočky v Prievidzi č.: 311-6237/2005, R: 1108045039 z 10. decembra 2008 ***vo veci nepriznania nároku na úrazový príplatok od 20. októbra 2005 do 10. februára 2006 v dôsledku iného poškodenia zdravia pri práci z 9. apríla 1996.***

Odvolací súd po oboznámení sa s predloženým kompletným spisovým materiálom krajského súdu, vrátane administratívneho spisu žalovaného zistil, že dôvody uvádzané žalovanou nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Podľa právneho názoru odvolacieho súdu, ***ak bolo iné poškodenie zdravia pri práci zistené podľa právnych predpisov, účinných do 1. januára 2004, prejednané a uznané za iné poškodenie zdravia pri práci na Celoslovenskom konzultačnom dni o chorobách***

z povolania, treba ho považovať za chorobu z povolania (schválené na 4. zasadnutí správneho kolégia Najvyššieho súdu SR 11. novembra 2009).

Odvolací súd zároveň konštatuje, že treba prisvedčiť argumentácii žalovanej v tom smere, že výrokmi horeoznačených rozhodnutí súdov o existencii choroby z povolania u žalobkyne nebolo rozhodované. Vzhľadom na túto skutočnosť ani nemohlo dôjsť zo strany poisťovne k porušeniu ustanovenia § 159 ods.2 O.s.p.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods.1 O.s.p., aj keď z iných dôvodov, potvrdil.

V ďalšom konaní bude povinnosťou odporkyne, viazanej právnym názorom odvolacieho súdu, o uplatnenom nároku žalobkyne opätovne rozhodnúť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p. tak, že úspešnej žalobkyňi priznal náhradu trov konania v sume 60,44 €. Priznané trovy pozostávajú z trov právneho zastúpenia žalobkyne advokátom v odvolacom konaní a tvorí ich tarifná odmena vypočítaná podľa § 11 ods.1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za 1 úkon právnej služby (písomné vyjadrenie odvolaniu) vo výške 53,49 € s paušálnou náhradou vo výške 6,95 € (§ 16 ods.3 cit. vyhlášky).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 16. februára 2010

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová

